

Разкалугерения дяконъ миналъ прѣзъ наборната комисия. Раковски, като видѣлъ изпъкналитѣ гърди, широкитѣ плѣщи и жилавата мускулатура на дяконъ Василия, казалъ: — ето чедовѣка, който геройски ще издържи борбата противъ тирана! —

Легионеритѣ облѣкли въ българската военна форма: зелени кантове на панталонитѣ, червени навъртници, бѣли наръжжавници и кожена шапка съ разярено левче.

Легионътъ получилъ знаме отъ двореца. На гнамето били изрисувани двѣ балкански хубавици: едната въ сръбска носия, другата въ българска България, окована въ ъриги, моли се на „Сестра Сърбия“ да я освободи отъ гнѣсното робство; а Сърбия съ знаме въ ржка показва ѣ Старо-планинскитѣ върхове.

Изтълкувано това, значи: Сърбия казва на България: „робинѣю турска, намѣсто да плачешъ, нарами пушка! . . . а азъ помощъ ще ти испратѣ. . . .“

Василь Ивановъ постъпилъ въ „първа чета“ на легиона. Къмъ тая чета билъ прикомандированъ (взетъ отъ послѣдния курсъ на военното училище) Ангелъ *Кънчевъ*, въ качество на „помощникъ офицеръ“. „Редовия“ *Василь* и „помощникъ офицеръ“ *Ангелъ* станали нераздѣлни другари. Въ тая чета се обучавали на военно искусство: Христо *Ивановъ* отъ с. Какрина (Ловченско), Василь *Понковъ* отъ с. Глсжене (Тетевенско) и Димитръ *Обицнй**).

Първата, чета на легиона се съобила съ „пѣвчески хоръ“; управителъ на хора билъ сладкопойния дяконъ Пгнати. Раковски се похвалилъ на княза Михаила, че въ „първа чета“ на *българската самозащита* има единъ разкалугеренъ дяконъ, *пѣвецъ на пѣвцитѣ* Василь билъ поканенъ въ двореца; слѣдъ вечерята, Раковски нака-

*) Ангелъ Кънчевъ и Димитръ Обицнй прѣзъ 1869—73 год. станаха другари апостоли на дякона Левски (гл. миналото, II книжка).